

krigsførende Magter enten tillands eller ombord i deres Regeringsflåde som i Særdeleshed at lodse hine Magters Krigs- eller Transportflåde udenfor det danske Monarkis Lodsfarvande. [Den citerede Neutralitetserklæring Post 1: „De Forpligtelser og Fordele, som denne Neutralitet ifølge de tvende Høffers overensstemmende Anskuelser vilde medføre for H. M. Kongen af Danmarks Regering, ere følgende: 1) At afholde sig under den Krig, som kunde udbrude, fra enhver Deltagelse til Fordel for den ene af de stridende Parter til Skade for den anden.“]

Btg. af 25de Juli 1870 ang. fornyet Anvendelse af Fdg. 4de Maj 1803. — § 5. Som Følge af, at H. M. Kongen under nærværende Krig agter at vedligeholde Neutralitet, forbydes det herved de tgl. Undersaatter saavel overhovedet i nogenformelt Egenkab at tage Tjeneste hos de krigsførende Magter enten tillands eller ombord i deres Regeringsflåde som i Særdeleshed at lodse disse Magters Krigs- og Transportflåde udenfor de danske Lodsfarvande.

The Foreign Enlistment Act 1870. — § 4. Hvis nogen Person, der er britisk Undersaat, uden Hendes Majestæts Tilladelse inden for eller uden for Hendes Majestæts Besiddelser modtager eller indgaar paa at modtage nogen Bestalling eller Ansættelse i Landkrigs- eller Orlogstjenesten hos nogen fremmed Stat, der er i Krig med en fremmed Stat, som er i Fred med Hendes Majestæt og i denne Lov omhandles som en venstabelig Magt, eller hvis en Person, hvad enten han er britisk Undersaat eller ej, inden for Hendes Majestæts Besiddelser formaar nogen anden Person til at modtage eller at indgaa paa at modtage nogen Bestalling eller Ansættelse i Landkrigs- eller Orlogstjenesten hos nogen saadan fremmed Stat, da er han skyldig i Overtrædelse af denne Lov og skal være ifalden Straf af Bøde og Fængsel eller en af disse Straffe efter den Rets Støn, for hvilken Overtræderen bliver overbevist; og Fængsel, hvis det bliver ifærdt, kan være med eller uden haardt Arbejde.

N. Klein: Neutralitetens lagar. I. 1889. S. 265: De [Foreign Enlistment Acts 1809, 1870] hvile paa den Grundætning hellere at forbyde for meget end for lidt af saadanne Handlinger inden Riget, som kunde føre, om ikke til ligefremme Neutralitetsbrud, saa dog til ubehagelige Spørgsmaal og diplomatiske Underhandlinger om, hvorvidt ikke saadanne Brud vare begaaede, samt til Efterkrav, Repressalier og et fjendtligt Sindelag mellem Nationerne. Derfor fastsætte disse Foreign Enlistment Acts strenge Straffe for en Mængde Handlinger, som almindelig Folket ellers ingenlunde forbyder. S. 362: Politiske Hensyn kunne tvinge den neutrale Stat til at forbyde sine Undersaatter ogsaa private, at tage Tjeneste hos krigsførende . . . Og Omskændighederne kunne under saadanne Forhold gøre det hensigtsmæssigt enten helt at nægte Undersaatterne Ret til at tage fremmed Tjeneste eller ogsaa gøre denne Rets Udøvelse afhængig af Regeringens Tilladelse, saaledes som Loven er f. Eks. i England og Italien. Tilladelsen kan meddeles paa flere Maader. Det kan paalægges hver enkelt Jøgende for sig at udvirke den. Den kan ogsaa meddeles en Gang for alle under en forhaandenværende Krig. Den kan endelig, saaledes som Praksis har været i England i den sidste Tid, anses meddelt ved, at Regeringen ikke benytter sin Ret til Forbud. Denne sidste Form har det Fortrin, at den mindre jaarer den krigsførende Partis Følelse end en udtrykkelig meddelt Tilladelse til at deltage i Krig mod denne.

L. J. Lawrence: Principles of international law. 1895. S. 532. De [neutrale Magter] maa ikke hindre krigsførende Magters Undersaatter i at forlade deres Territorium for at tage Tjeneste i den ene eller den anden af de fjendtlige Hære eller Flaader; men de ere forpligtede til ikke at tillade deres Undersaatter at indtræde i Landkrigs- eller Orlogstjeneste hos de krigsførende eller modtage Skæperbreve fra dem. Denne Regel er anvendelig ikke blot paa Hverving og Tjenestetagelse af neutrale Undersaatter paa neutralt Territorium, men ogsaa paa deres Vortrejse fra Landet i den Hensigt at tage Tjeneste udenlands. Det forudsættes ikke, at et neutralt Lands Regering skal passe paa enhver enkelt i Landets Befolkning, eller at den kan blive gjort ansvarlig, ifald hift og her en Mand overfridder dens Grænse i den Hensigt at tage Tjeneste hos en krigsførende. Sligt kan ikke forebygges og er for smaat til at være et virkeligt Statsanliggende. Men saadant noget som Rekruttering i stor Maalestof paa neutralt Territorium kan let opdages og bør straks undertrykkes; og et Sævnmaal af Arvaagenhed vil sætte en Administration